

J. Nee: Jeg frasælber Ordet.

Chr. Pedersen: Jeg skal ikke syndeligt forlænge denne Diskussion. Der er talt saa varmt, som der kan, for, at Finantsloven skal forkastes, og som de ærede Medlemmer vide, hører jeg til den Retning, som hylder disse politiske Betragtninger. Jeg er fuldstændig enig med de Herrer, der foreslaa at forkaste Loven, jeg er fuldstændig enig med dem i deres Hovedbetragtning; men naar man har foreslaaet at gjøre dette Skridt her, er jeg ikke enig i, at det skal gjøres paa dette Standpunkt. Jeg synes nemlig, at da vi nu have døiet — jeg vil bruge dette Ord — denne Samling i saa lang Tid og holdt saa længe ud, bør vi ogsaa lade den gaa hen i det Saab og den Tro, at den ærede Regjering dog vil komme til en anden Betragtningssmaaede af den politiske Stilling. Jeg antager, at det er en Selvfuffelse og et Selvbedrag, som den ærede Regjering har gjort sig skyldig i, naar den forklarer og fortolker Folkethingets Mistillidsadresse, sammenholdt med Landsthingets Tillidsadresse, paa den Maade, at den siger, at den dog, naar Alt kommer til Alt, har Folkets Tillid og Hans Majestæts Tillid og derfor bliver siddende. Det er det Raisonnement, som de Herrer ere komne med i deres Svar paa Folkethingets Adresse; men jeg paastaar, at det absolut maa være et Selvbedrag og en Selvfuffelse, som de Herrer gjøre sig skyldige i. Jeg har bestandigt holdt fast ved det Saab, at, dersom vi nu lod denne Samling gaa roligt hen og gav dem Finantsloven, saa at de kunde regjere med den uden mindste Bryderi, og vi saa gik hjem, vilde de sige til sig selv: Det Svar, vi have givet Folkethinget, er ikke moralsk fuldt berettiget; thi hvordan man end vender og dreier det, er det soleklart, at de Herrer ikke have Folkets Tillid, men Folkets Mistillid, og det er den Mistillid, som Folket har og den Mistillid, som de høie Herrer vise Folkets Repræsentanter, der er skyld i den nuværende Situation. Nu er det ganske rigtigt, at vi have den Udvei, som her foreslaas, at vi kunne negte Finantsloven. Denne Vej kunne vi gaa, men, som sagt, jeg vil ikke være med til dette Skridt. Jeg vil ligesom min ærede Nabo her til Venstre (Sens Senfen) hellere gaa hjem og lade de høie Herrer sidde, indtil de ved rolig Selvbetragtning af deres Gjæringer komme til at sige til sig selv: Vi bør vige Pladsen. Jeg tror, at dette vil være det Heldigste, men jeg skal, som sagt, ikke bebreide dem, der ville negte Finantsloven, Noget. Det er kun min Opfattelse af Sagen og min Overbevisning, at Stillingen hyder mig at sige Ja til Finantsloven, men jeg siger, som min ærede Sidesmand til Venstre, at have de Herrer ikke siden veget Pladsen, have de ikke sagt til Hans Majestæt Kongen: Vi kunne ikke længere styre og lede Lovgivningsgjærningen i en for Folket og Landet heldbringende Retning, saa er det min Senftigt

det Skridt, man nu vil gjøre, vil jeg være med til at gjøre til Efteraaret, dersom jeg ellers da skulde indtage denne Plads. Jeg vil da strax negte den Finantslov, som Regjeringen foreslaaer; men her er det ikke Regjeringens Finantslov, der foreligger, det er vor egen, saaledes som vi have lavet den, og saaledes som vi have tilbudt Regjeringen den, og at negte den nu, synes jeg, at vi skulde lade være at gjøre. Det er muligt, at de Herrer, der have foreslaaet dette Skridt, have Ret, det er muligt, at de ville seire ved Afstemningen, men jeg kan ikke forsvare at være med til at negte Finantsloven.

Tange: Jeg har allerede een Gang motiveret min Stilling i Dag, og jeg skulde derfor ikke have taget Ordet igjen, hvis der ikke var faldet nogle Ytringer fra det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Zernansen), som jeg anser mig forpligtet til at svare nogle Ord paa. Det ærede Medlem talte om, at Finantslovens Negtelse var det allerdyreste Middel, som kun maatte bruges i yderste Nødstilfælde, og deri kan jeg til dels være enig med ham; Spørgsmaalet er kun, under hvilken Form og paa hvilken Maade man negter den. Det gjør en Forskjel, forekommer det mig, dersom vi negtede Finantsloven og derved berøvede Regjeringen ethvert Middel til at føre Styrelsen videre, hvorimod vi jo nu have bevilget Midler til at føre Regjeringen yderligere i 2 Maaneder. Den ærede Finantsminister kom til at sige, at Finantslovens Negtelse var at ligne med et tveægget Sværd, som vendte sig og gjenneborde den, som brugte det, og det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds førte Lignelsen videre, idet han sagde, at naar den, som havde draget Sværdet, ikke mægtede at føre det, vendte det sig og gjenneborde ham selv, idet det altid fordrede blod. Jeg havde kunnet vente denne Lignelse anvendt fra den ærede Finantsministers Side i Følge hans Stilling til og Betragtning af Grundloven, men jeg havde ikke ventet denne Betragtning gjort gjældende fra det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds. Dersom man skulde føre denne Lignelse videre, saa hører der noget Mere til, som jeg skal tillade mig at nævne. I det gamle Sagn, som omhandler dette blodpræstige Sværd, hedder det, at dette Sværd var smeddet af de onde Magter og hærdet i Gift. Jeg tror ikke, at denne Lignelse kan være tjenlig til at blive anvendt paa nogen Bestemmelse i vor Grundlov, og jeg havde derfor ikke ventet, at det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds, som selv saa ivrig har været med til at kæmpe for denne Grundlov — og den Bestemmelse vi her tale om, er jo en Bestemmelse, som er gaaet over fra 5te Junigrundloven til den reviderede Grundlov — vilde have anvendt en saa upassende Lignelse paa denne Grundlovsbestemmelse. Det ærede Medlem sagde end-